

Marta Adela

*Adrenalinové
cesty*

Marta Adela

ADREALÍNOVÉ CESTY

ISBN 978-80-971708-9-9

Adrenalinové cesty boli prakticky všetky cesty môjho života.

Cesta lásky, alebo ako prežiť život s jedným mužom, aj s intímnymi situáciami,...

Cesta práce - od štúdia medicíny, cez prácu ženskej lekárky v nemocnici, v ambulancii, ... Silné adrenalinové zážitky!

Cesta za železnú oponu, päťtisíc kilometrov autom po Západnej Európe, a to ešte za čias u nás zúriaceho socializmu. Týchto deväť častí tiež vyšlo na pokračovanie v Pressburger Zeitung, pre nemecky hovoriace krajiny.

Cesty po nežnej revolúcii, dramatické zážitky z cestovania do krajín, kde sme takmer na vlastnej koži zažili situácie, ktoré otriasli celým svetom,...

OBSAH

<i>Cesta lásky</i>	6
<i>Cesta práce</i>	35
<i>Cesta za železnú oponu</i>	53
<i>Cesty po nežnej revolúcii</i>	83

Cesta lásky

Detstvo a dospievanie

Narodila som sa ako prvé dieťa, z lásky. Rodičia mi jej dávali veľa. Bola som šťastné dieťa.. Už na pieskovisku sa mi páčili pekní chlapi, v základnej škole tiež. So svojim výzorom som bola spokojná tak do puberty. Potom sa mi profil začal vylepšovať. Veľký nos, vyčnievajúca brada, pehy na nose, neskôr i potreba nosiť okuliare. Viete si predstaviť, čo takýto výzor s pubertiačkou urobí! Sebavedomie je na dne. Bývala som namosúrená, zlostná. Ešte, že sa mi telo začalo formovať správnym smerom. Dlhé rovné nohy, štíhly driek, malý zadok a neskôr i slušný hrudník. Miery 90-60-90 mi chvála Bohu ostali nezmenené po dlhé desaťročia. V puberte sa začali meniť aj priority môjho záujmu o chlapcov. Nestačilo mi už, aby bol len fešák. Ak som sa nemala s ním o čom rozprávať, strácala som záujem. Spolužiaci na strednej škole sa mi zdali ako veľké deti..A ešte keď sa zle učili, no fuj! A je aj fakt, že o mňa s mojím výzorom a s pečaťou „šprtáčky“, nikto nejavil záujem!

Do 18. rokov som teda žiadneho frajera nemala, s nikým som nechodila. Na vysokej škole to vlastne pokračovalo. Drela som tvrdo na skúšky, trochu basketbal, neskôr trochu veslovanie,... A chlapi zasa žiadni.

Zaujímavý spolužiak

Po skončení prvého ročníka na vysokej škole sme boli na povinnej vysokoškolskej brigáde na stavbe nemocnice v Čadci. Robili sme tam rôzne pubertiacke blbosti. S chuťou sme počmárali všetky politické plagáty, ale aj na cintoríne v noci kúsok posunuli pohrebný koč. Ešte dnes sa za to hanbím. Pivko už takým staršie vyzerajúcim načapovali. A Key-rum čapovali do veľmi maličkých frťanok, bolo to asi štvrt' deci. Boli sme vraj neďaleko Ostravy, a tak sa viac čapovať nesmelo. Bol s nami jeden veľmi zaujímavý spolužiak. Vysoký, čierne kučeravé vlasy, modré oči. Hral na gitare a pekne spieval. Baby ho „žrali“, priam sa na neho vešali. Ja som spievala rada a myslím, že celkom dobre. No ale to je všetko. Na dotyčného fešáka, budem ho volať Daro, som si netrúfla ani sa pozrieť. O to šokujúcejšie pre mňa bolo, keď sa so mnou mal snahu zbližiť on. Občas si ku mne prisadol, veľa toho nenarozprával. Bolo mi to divné, ale súčasne aj príjemné. Mali sme takú väčšiu „žúrku“, spojenú s konzumáciou jablkového vína, značky „Čučo“. Ocitli sme sa akousi náhodou sami dvaja na školskej chodbe. Prišli aj prvé pusinky. Pre mňa prvé v živote, určite boli nešikovné, ale čo už, stalo sa! Inak sa nestalo nič. Ja som vyľakaná utiekla do triedy, kde sme spali. Odvtedy som sa na Dara nevedela ani pozrieť. Hanbila som sa. A bola som realistka, najmä keď som sa pozrela do zrkadla a uvidela ten fyzický nepomer! Medzi kočkami, ktoré po Darovi išli sa šuškať, že čo ten chmulo na

mne vidi?! Brigáda sa skončila, začal sa semester. Mala som počas celého štúdia veľmi dobrú kamarátku, s ktorou sme sa spolu učievali. Budem ju volať Ela. Veľmi dobre sme si rozumeli. Zverovali sme si navzájom všetky svoje najtajnejšie túžby, zatiaľ ani u jednej z nás nesplnené. Toto opíšem pre spestrenie, a najmä preto, aby ste si o nás mohli urobiť obraz, ako sme boli sexuálne vyspelé. Mali sme cvičenia z anatómie. Preberali sme mužské pohlavné orgány. Učili sme sa z českých učebníc. A už sme vedeli, čo to je ztopoření pyje. Boli tam udané rozmery, dĺžka a obvod. Nezdalo sa nám to! Vystrihli sme z papiera obdĺžnik podľa udávaných rozmerov a zlepili ho do trubičky. Zhrozili sme sa! To musí byť tlačová chyba! Priniesli sme náš „model“ ráno na cvičko a upozornili spolužiakov, že v učebnici je chyba. To bolo smiechu, my chuderky nevinné, sme ešte vtedy nevedeli, že „svet“ ja taký veľký a dlhý!!

V politike

Neviem koho to bol chorý nápad navrhnuť ma do Fakultného výboru sväzu mládeže. Asi, že som dobre študovala? A ja blbá som to zobrala. Chlapca som nemala, času som mala dost'. Zvolili ma za kultúrnu referentku . V roku 1965 sa už pomaly celé politické ovzdušie začalo prehrievať úsmevom Alexandra Dubčeka. Keď by mal byť „socializmus s ľudskou tvárou“, tak si hádam už aj my študenti budeme môcť viac

otvoriť pusu. Začali sme robiť najprv menšie akcie. Prišiel pobesedovať Miško Dočolomanský, milý, skromný, vtipný chlapec. Ako bol aj neskôr po celý svoj život. Občas zvykol na zasadanie schôdze výboru nakúknúť aj ten fešák Daro z brigády. Len tak, že či nepotrebujeme nejakú pomoc?

Na skriniach v zasadačke boli rôzne víťazné poháre zo súťaží s portrétmi Lenina, Gottwalda,... Tak sme raz milého Dara poslali s týmito pohármi do krčmy pre čapované pívko. Priniesol ho. Potom sme si všetci spoločne z nich popíjali a viedli čoraz ostrejšie protištátné debaty. A Darko počúval. Prichádzala jar roku 1965 a naozaj akoby bolo cítiť vo vzduchu zmenu k lepšiemu. Tak sme nabrali odvahu a rozhodli sme sa, že prvýkrát v histórii Bratislavy usporiadame študentský karneval. Povolenie sme museli pýtať až niekde na Ústrednom výbore KSČ. Vysvetlili sme im, že to bude len slušná, uvedomelá študentská zábava. Ku podivu nám to povolili! Jednotlivé fakulty v Bratislave si organizovali vlastné alegorické vozy.

Na lekárskej fakulte si jednotlivé ročníky organizovali svoje vlastné zábavné atrakcie. Tam som prvýkrát videla muža môjho života. Prišiel na výbor, ako zástupca stomatólogov, ohľadom organizácie ich karnevalového programu. Štíhly, bledý, v čiernom šušťáku, s okuliarikmi a širokým chlapčenským úsmevom na tvári.

Prvý študentský karneval

Konal sa koncom apríla 1965. Alegorických vozov zohnali študenti naozaj veľa. Niektoré boli veľmi vtipné. My s babami z ročníka sme nevedeli vymyslieť nič inteligentnejšieho, tak sme si len požičali z požičovne dlhé šaty s veľkými výstrihmi, domaľovali sme sa ako prostitútky a z plošiny otvoreného nákladného auta sme mávali na divákov. Pred nami na otvorenej plošine išla zubná ambulancia, so zubárskym kreslom, lekárom, sestričkou a pacientami. Jeden z pacientov mi bol povedomý, niekde som ho už videla. Teraz mal roztrhaný klobúk a „chýbalo“ mu pár zubov. Mal okuliare a ten krásny široký chlapčenský úsmev.

Sprievod išiel takmer celým mestom. Mickiewiczovou ulicou, Kollárovým námestím, popred prezidentský palác, námestím SNP, a končil na nábřeží Dunaja. Po celej trase lemovali sprievod široké špaliere obyvateľov Bratislavy. Mávali nám, páčilo sa im to. Nebol to prvomájový sprievod. Neniesli sme žiadne zástavy, ani obrazy „našich“ komunistických vodcov súdruha Lenina, Marxa, Engelsa,...

Študenti pokrikovali rôzne heslá . Nezdali sa mi neslušné. Pamätám si jedno: „Ešte jednu Kubu, máme prázdnu hubu !“ No možno, že boli ešte aj horšie?! Na záver karnevalu bola večer tanečná zábava na internáte v Horskom parku. Bolo to fajn , tanečný parket bol stále plný. A do tretice všetko dobré. Prišiel pre mňa tancovať ten „zubársky pacient“. Tancovali sme o

najdlhšie kolo takmer trištvrte hodiny. Vyhrali sme ho . Napriek tomu, že on mal na nohách „vojenské vibramy“ a ja som mala „svoje dni“ a už pomerne značné krvné straty. Na záver tancovačky som dostala ponuku: „Srdečko, chceš odprevadiť?“ Bola som príliš hrdá, prečo by som hneď chcela?! Tak sme spolu s kamarátkou zametali cestu z Horského parku v tých dlhých šatách peši a samotné bez doprovodu. Počas karnevalu, ani po ňom nikde nevznikli žiadne vandalizmy.

Ani na zábave v Horskom parku žiadne problémy neboli. Napriek tomu súdruhovia z ÚV KSČ usúdili, že názory študentov prekročili mieru politickej zodpovednosti. Do budúca boli karnevaly zakázané. Bol to teda prvý a súčasne posledný študentský karneval v Bratislave.

Prvé rande

V povinnom prvomájovom sprievode ,od fakulty až na nábrežie Dunaja, sme sa s mojím tanečníkom z karnevalovej zábavy znovu stretli. Aj sa mi veru začal trochu páčiť. Zdôverila som sa s tým svojej kamarátke Ele. Kamaráti ho volali Julo. Prišiel za mnou zasa s dotazom: „Srdečko, nechceš sa stretnúť?“ Zasa som čušala, stále sa mi to zdalo príliš rýchle. Popoludní sme sa s dievčatami prechádzali pri Dunaji. Sedel tam na lavičke s chlapcami. Ela neváhala, sotila ma k nemu s pokrikom: „Ber si ju, však ona nemala ešte nikdy žiadneho frajera!“ Chytil ma

pevne za ruku a nepustil. A mala som prvé rande. A pred našim domom bola aj prvá pusa.

Stretávali sme sa dva krát týždenne. Bolo mi s ním príjemne. Stále sme sa mali o čom rozprávať. Bol o päť rokov starší. Nemal síce príliš hlboké vedomosti z prírodných vied, ale už mal dosť svojich životných skúseností. Dva roky si poctivo odkrútil povinnú vojenčinu na Šumave. Ak som s ním začala polemizovať o nejakom probléme so svojim pubertálnym rozumom, presvedčil ma svojimi rozumnými argumentami. Musela som uznať, že má pravdu.

V lete 1965 odišiel Julko robiť vedúceho študentskej brigády na Oravu, do Tvrdošína. Ja som robila opatrovatelku bratrancovým deťom v Nitre. Mala som usparených 50 korún na vlak. Dohodli sme sa, že prídem za Julom na Oravu. Chcela som svoje 19. narodeniny, ktoré som mala 19. augusta osláviť s ním spolu. Kúpali sme sa v Oravskej priehrade. Teda len ja, voda je tam čerstvá a Julko takú veľmi nemusí. Večer sme oslavovali v peknej reštaurácii na brehu priehrady. Domov sme sa vracali štyria na jednej motorke. Bože, v tých zátačkách a na mokrej ceste! Spať nás dali „za odmenu“ na takú širšiu kuchynskú kanapu. Podprsenu som ešte nenosila, nebolo mi treba. Ale nohavičky som mala zato pevné! Boli to také modré spartakiádne trenírky, všade dookola mali pevné gumičky. Ešte som si ich pre istotu pridržala obidvomi rukami. Julko sa len usmial, pohladil ma po tom mojom plochom hrudníčku, dal mi pusku a spali sme. To bol sex, čo?!

Ďalší deň mi jedno z domácich dievčat podrobne a ochotne porozprávalo, ako Julko na priehrade tvrdo balil česke turistky. Áha, ale to zaboľelo! Ešte len začíname a už ma podvádza?! Skoro ráno som sa potichu vytratila z postele a utekala na vlak. Zbadal to a dobehol ma. Prosil, aby som zostala. No bola som neoblomná. Chýbalo mi ešte 10 korún na vlak. Dal mi ich.

Domov som prišla ako „zmoknuté kura“. Smutná, nešťastná. Mama zo mňa až po pár dňoch vytiahla, že som sa rozišla so svojim prvým chlapcom. O výlete na Oravu sa dozvedela, až o 20 rokov neskôr.

Daro

S fešákom Darom z brigády, som nikdy nechodila. Ale on si ma aj tak vždy nejako vystriehol. Chodievala som do kostola ku Františkánom. Najmä vždy pred skúškami, poprosiť o pomoc. Stávala som vždy v bočnej chodbe, „aby ma nikto nevidel“. Ale našiel ma. Daro stával takmer každú nedeľu v tej istej chodbe 3-4 m za mnou. Asi bol aj on veriaci?! Naivne som si to myslela.

Z kostola sme išli spolu. Vyprevadil ma na električku. Veľa nerozprával, ani sa ma na nič nevypytoval. Ani pusa, ani nič. Trochu som začala pátrať. Od chlapcov, s ktorými bol v krúžku som sa dozvedela zaujímavé veci. Študuje hrozne. Každú skúšku robí až na druhý alebo tretí opravný termín. Ale nakoniec skúšku vždy dostane! A tak prechádza z ročníka do ročníka,

stále vyššie. Až v štvrtom ročníku mi už vtedy viacerí študenti povedali, „daj si bacha“, Daro je agent ŠTB nasadený na fakultu!“ Až ma zmrazilo. Spomenula som si na množstvo akcií, pri ktorých ako keby náhodou vždy bol! A takmer vždy sa tam viedli celkom tvrdé protištátne, protikomunistické debaty. Vyhýbala som sa mu ako sa len dalo. Aj do kostola som prestala chodiť. Čakala som, že si ma predvolajú na dekanát a doporučia mi aby som prerušila štúdium. Ale nič sa nedialo. Tak som len tvrdo drela na skúšky a zanechala aj funkciu vo fakultnom výbore. Možno, že si to tie „červené mrchy“ nechajú až na záver a nebudeme pripustení k promócií. Našťastie nastali také nežnejšie „dubčekovské“ roky a ŠTBáci načas stíchli. Boli ešte chvíľu ticho aj keď nás v 1968 roku „oslobodili“ Rusi. Tvrdá normalizácia začala až koncom roka 1969 a to sme my už mali chvála Bohu po promócií. Tak záverom len toľko. Správne som cítila, že ten fešný študent nemá o mňa skutočný záujem. Bol to nasadený eštbáčik, ešte že som sa nezamilovala!

Koniec augusta 1965

Po návrate z Oravy som bola v zlom stave. Skoro nič som nevedela zjesť, pila som len vodu. Veľa som schudla, vyzerala som ako pochodová smrťka. Ani som netušila, že som sa tak zamilovala. Až teraz, keď sme sa už nestretávali, som zistila ako veľmi mi chýba! Prvý krok k uzmierneniu by som neurobila ani

za svet, vďaka mojej patologickej hrdosti. Na čo som vôbec bola hrdá?! Na svoj ksicht?! V jedno letné ráno som sa chystala na trh nakúpiť. Nieкто zazvonil. Myslela som, že susedka. Otvorila som. Stál tam, prešľapoval z nohy na nohu, usmieval sa a nehovoril nič. Ani ja. Hodili sme sa jeden druhému okolo krku bez slova. Ja som plakala. Cítila som sa vinná a hanbila som sa za svoje správanie. Prečo som tak hystericky reagovala? Veď sme spolu chodili len krátko, ešte sme si ani nepovedali, že sa ľúbime. Nemali sme žiadne vážne záväzky. Prečo by sa nemohol baviť aj s inými dievčatami?! Nič sme si nevyčítali. Len v objatiach a bozkoch sme obaja cítili, že je všetko v poriadku, že sa už k tomu nemusíme vracieť. Za toto naše znovustretnutie ďakujem svojej kamoške Ele, ktorá Jula stretla v meste. Povedala mu v akom som zlom stave, nech za mnou uteká. A chvála Bohu prišiel. Musím ešte uviesť na pravú mieru jeho meno. Volá sa Juraj, ale sám nechcel aby ho tak volali, lebo v každej slovenskej rozprávke je hlúpy Ďuro. Juraj je pekné meno, začínalo sa mi páčiť najviac na svete. Všetko zlé je na niečo dobré. Zobrala som si poučenie z tohto nášho dočasného rozchodu. Už hádam nikdy v živote som neurobila žiadny žiarlivostný výstup, nechcela som sa už takto pred ním zhodiť. Budem musieť byť rozumná a tolerantná, ak ho nechcem stratiť.

Od rodičov som dostala veľmi prísnu náboženskú výchovu. Otec bol katolícky kňaz. Naše randenie teda spočívalo veľmi veľmi dlho len v držaní sa za ruku a sem tam nejaká pusinka. Ani sa mi tomu teraz s odstupom času nechce veriť! Čo, ja som bola ešte pannina, nevedela som, čo je dobré! Ale Juraj bol už

dospelý 23 ročný muž. Mal už aj pomerne početné skúsenosti v chodení s dievčatami. Ukázal mi celý album svojich bývalých frajeriek. A boli tam aj naozaj pekné kočky!! Ej, ale dopadol, chudák, bolo mi ho chvíľami ľúto.

Skúška tolerancie

Občas sa Juraj potreboval zabaviť i s kamarátmi z jeho bývalej partie. Nič som proti tomu nemala. Mňa by rodičia aj tak nepustili von do neskorých nočných hodín. Tak sa mi môj Jurko po takejto celonočnej, plnotučnej žúrke priznal, že ako bolo. Dobré, náročné a vraj má dojem, že sa tam aj s nejakou kočkou vyspal. Ej, trochu ma pichlo pri srdiečku! Ale dosť som bola prekvapená, že ma to až tak neranilo. Ospravedlňovala som si ho vo vlastných očiach. Čo má robiť neborák, keď mu ja nedám?! Ale predsa som si niečo vydrankala. Chcela som ju vidieť. Išli sme sa na ňu potichúčky pozrieť do obchodu, kde predávala. Taká pevná, bacuľatejšia, nič moc. Zostala som kľudnejšia. Čo ten alkohol s chlapmi dokáže! Nie sú škaredé ženy, je len málo vína, ako sa hovorí.

Naši doma

Na prvej návšteve u nás sa Juraj nenajedol. Naši vytiahli ten najparádnejší jedálenský servis, aký sme doma mali. Príborov bolo narozkladaných, ako ešte nikdy. Otec rozprával ako sa stolovalo, keď prišiel na návštevu biskup. Ako si v kryštálovej miske umýval prsty,..Jurko sa bál ešte aj dýchať,nieto ešte zaštrngat' príborom. O pár týždňov neskôr sme boli na nákupoch v meste a Juraj mi pomáhal vyniesť nákupy až do bytu. Nakukol do kuchyne, aby pozdravil otca. Ten stál nad šporákom, v jednej ruke volské oko a v druhejnaberačku. Špenát si ňou naberal priamo z hrnca do úst, až mu tiekol po brade. Ďuri sa ukludnil. Celkom normálna rodina. Odvtedy mu už u nás chutilo. Naším sa páčil. Taký pekný, slušne vychovaný chlapec, a bude ešte aj doktor!

Podraz

Prvú dvojku som na fakulte dostala z kožného lekárstva. Môj prísny otecko si neodpustil poznámku.:“Odkedy potrebuješ chlapa, ide to už s tebou z kopca, vidno to už aj na známkach“! Toto hovoriť nemal, veľmi to bolelo! Ten milý, trpezlivý chlapec, s ktorým chodím už druhý rok, mi ešte stále nedokázal, akým vie byť chlapom.Lebo som mu to nedovolila. A prosím, moji rodičia si už dávno myslia, že všetko už beží „naplno“!

Vtedy som si povedala, že takúto výchovnú chybu ja svojim deťom nikdy v budúcnosti neurobím. A myslím, že som to aj dodržala.

Nakonic som to bola ja, čo som svojho chlapca donútila, aby sa už netrápil. A prišlo ku krásnemu vyvrcholeniu a naplneniu nášho vzťahu. Už som sa toho nebála, chcela som to. Snažili sme sa byť opatrní a rodinku si založiť až po ukončení štúdia. Aj sa nám to darilo začas ustrážiť. Veľmi účinné formy antikoncepcie vtedy ešte neexistovali.

Malý zázrak

Tak sa nám vo februári 1967 zadarilo! Malý zázrak začal vo mne rásť. V apríli bola svadba. Musela som si Juraja vziať , „aby v hanbe nezostal!“ Rodina to ako tak prežila. Prvá ockova veta bola: „Čo povedia v úrade?“ No čo už, že sme zdraví , nie?! Svadbu sme mali v Modrom kostolíku, ale pre istotu aj na úrade. Na svadobnej hostine nás bolo dvanásť ľudí. Na väčšiu svadbu neboli peniažky. Juraj mal pred sebou ešte dve štátnice a bol hotový zubný lekár. V júni 1967 mal promóciu. Ja som to mala trochu komplikovanejšie, práve som skončila štvrtý ročník. Ešte ma čakali dva roky štúdia.

A sme traja

Najbližšie voľné miesto pre zubného lekára bolo 150 km od Bratislavy. Na juhu Slovenska 30 km od hraníc s Maďarskom. Sem dostal Juraj umiestenku. Viac ako 50 percent je obyvateľstvo maďarskej národnosti. Ďuri trochu vedel po maďarsky, jeho babička bola Maďarka. Býval na slobodárni. Na soboty a nedeľe dochádzal za mnou do Bratislavy.

V sobotu 11. novembra 1967 sme išli na poradňu k známej lekárke. Vyšetřila ma a poslala domov pre veci. K večeru sa mám vrátiť, ten pôrod už určite pobeží. Nechcelo sa mi. Nič ma nebolelo. Chcela som ísť ešte do kina, alebo aspoň do cukrárne. Skoro nám ušiel trolejbus. S tým veľkým bruchom som ho ešte celkom slušne naháňala. Dve hodiny po odtoku plodovej vody som porodila krásneho, zdravého syna. Manžel s kamarátom vypili dva deci vína a prišli sa vrátnika opýtať, čo nového. Dozvedeli sa radostnú novinu a mohli ísť pokračovať v oslavách.

Bývali sme u mojich rodičov. Mali sme tam jednu rozťahovaciú posteľ a detskú postieľku. Porodila so medzi semestrami v piatom ročníku. Nemusela som teda ani prerušiť štúdium. Malý bol veľmi dobré dieťa. Nebýval chorý. Keď sa aj v noci zobudil, mrvil sa v postieľke ale neplakával. Celkom pekné obdobie to bolo. Po nociach som sa učila a on ma svojimi krásnymi tmavými očkami pozoroval. Cez deň, keď som musela ísť do školy sa pri ňom striedali moja maminka a

susedka. Cez víkend nás zasa pišiel pozrieť ocinko. Pohral sa s maličkým a trocha aj s jeho mamičkou.

A tak utekal čas. Syn rástol a ja som študovala. Aby sme sa nenudili, v auguste 1968 nás v noci zobudil veľký hluk. Na Vajnorskej ceste vtedy boli také kocky, mačacie hlavy. Ruské tanky sa nám otáčali pod oknami. V náručí som držala deväť mesačného syna. Prvú štátnicu som mala mať o mesiac. Rusi sa ukľudnili a usadili naddho.

Prišli štátnice, drela som na ne vo dne v noci, nechcela som ostať našim ešte dlhšie na krku. Po poslednej štátnici z chirurgie v máji 1969 som vyšla na Kramároch na balkón, búchala som si hlavu od radosti o stenu a nahlas plakala. Nechcelo sa mi ani uveriť, že je koniec šesťročného trápenia!!

Na promóciu mi prišiel 18 mesačný synček Mal oblečené malé sako, motýlika a v rukách veľkú kyticu. Bolo to krásne a dojímavé. Všetci sme vedeli, že pre celú našu rodinu začína nová etapa života. Naši plakali keď sme „vylietavali z rodičovského hniezda“, a to ešte nevedeli, že to bude navždy.

Nový život

V júli 1969 sme sa odsťahovali od našich rodičov do nášho nového domova. Obaja rodičia plakali, keď sme odchádzali. Malý bol strašne zlatý, už rozprával. Otec s ním chodil celý